

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera v právní věci

žalobce: **N. T. H.**, narozený dne „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21
Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. MV-88013-5/SO-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 24. 7. 2015, č. j. MV-88013-5/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 5. 2015, č. j. OAM-81684-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

77/DP-2011, kterým bylo dle ust. § 44a odst. 4 s odkazem na ust. § 46a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem společného soužití rodiny s odůvodněním, že jmenovaný byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadená rozhodnutí a správní řízení, která jim předcházela, jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Zásadní pochybení žalobce spatřuje zejména ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně neprovedl výslech účastníka řízení, ač to jmenovaný sám navrhoval ve svém vyjádření. Současně žalobci neposkytl ani přiměřené poučení o jeho právech. V důsledku toho pak správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), přičemž s uvedenou námitkou se v odvolacím řízení uspokojivým a přezkoumatelným způsobem nevypořádal ani žalovaný. V této souvislosti žalobce poukázal na ustálenou judikaturu soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 6 As 54/2009-90, rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, či nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, dle nichž nemůže dokazování spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné ve věci vyslechnout svědka – vždy je třeba užít všech důkazních prostředků, jež jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Pakliže tedy správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování pouze z rozsudků o vině žalobce, aniž by mu ve věci umožnil zaujmout stanovisko a vyjádřit se k otázkám týkajícím se jeho soukromého a rodinného života, dopustil se zásadního pochybení.
3. Žalobce dále namítal, že napadená rozhodnutí nejsou přiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ačkoliv jsou správní orgány dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců povinny se přiměřeností dopadů rozhodnutí vždy zabývat – především je nutné brát v potaz rodinnou situaci, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život cizince a jeho rodinných příslušníků narušen, délku pobytu cizince na území, jeho věk a zdravotní stav, intenzitu vazeb k domovskému státu aj. – správní orgán I. stupně na uvedenou povinnost zcela rezignoval. I na tomto místě žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, dále na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a konečně i na mezinárodní dohody, jimiž je Česká republika vázána, a které rovněž zaručují každému bez rozdílu právo na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce dále doplnil, že přestože se posledně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu týká rozhodnutí vztahujícího se ke zrušení povolení k pobytu, je přesvědčen, že jeho závěry je možné aplikovat i na právě přezkoumávaný případ, neboť v důsledku neprodloužení pobytu ztratí možnost legálně pobývat na území České republiky. To je podstatné zvláště pak za situace, kdy se žalobce musí starat o dvě nezletilé děti, z nichž jedno je od narození vážně nemocné a jeho kvalitní léčba je ve Vietnamu prakticky nemožná. V této souvislosti žalobce rovněž zdůraznil, že se namítaným porušením povinnosti správního orgánu I. stupně posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí řádně nezabýval v odvolacím řízení ani žalovaný. Žalobce nikterak nepopírá, že byl pravomocně odsouzen, dle něj je ale nutné zohlednit, že se jednalo pouze o podmíněný trest odnětí svobody a ani trestním soudem nebylo jeho pochybení považováno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za natolik závažné, aby odůvodňovalo neprodloužení pobytového oprávnění.

4. Správní orgán I. stupně rovněž porušil práva žalobce tím, když k jeho návrhu ve smyslu ust. § 64 odst. 2 správního řádu nepřerušil správní řízení (a dokonce ani o návrhu nerozhodl), a to ačkoliv nemůže takové žádosti dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 365/2008-25, nevyhovět. Uvedené pochybení pak mělo dle názoru žalobce vliv i na zákonnost rozhodnutí jako takového. Sám žalovaný se pak dopustil pochybení spočívajícího v tom, že se nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, především s námitkou směřující do nedostatečné konkretizace výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v níž správní orgán I. stupně opomněl uvést místo trvalého pobytu žalobce.
5. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaný k výzvě soudu zaslal písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že s námitkami uváděnými žalobcem v žalobě se již vypořádal v napadeném rozhodnutí, proto na něj odkazuje. K tomu dále doplnil, že žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem společného soužití rodiny nemohlo být vyhověno z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za spáchání trestného činu, čímž jmenovaný přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti.
7. V rámci jednání před soudem, které se konalo dne 10. 1. 2018 a z něhož se žalovaný včasné omluvil, přednesl právní zástupce žalobce žalobu shodně ve znění jejího písemného vyhotovení. Domnívá se, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Podle žalobce žalovaný pochybil, když se nevypořádal s jeho návrhem na přerušení řízení vydáním samostatného rozhodnutí, ale učinil tak až v žalobou napadeném rozhodnutí. Další pochybení žalovaného spatřuje v nedostatečném vypořádání se s jeho návrhem na výslech žalobce, výslech jeho manželky a také s tím, že neprovedl pobytovou kontrolu. Nevypořádání se s navrženými důkazy ze strany žalobce mohlo mít vliv na vyhodnocení přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvedl, že tento procesní postup kritizovala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v rozhodnutí ze dne 21. 3. 2016, č. j. MV-17261-7/SO-2016, a dále odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 57 A 6/2016. Podle žalobce žalovaný porušil také ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to podceněním faktu, že žalobce má dvě nezletilé děti, přičemž jeho syn je postižen hluchotou a neobejde se bez jeho péče. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný si v tomto směru nevyžádal stanovisko OSPOD. Žalobce rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, sp. zn. 3 Azs 240/2014, ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013 a ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Žalobce podotkl, že vzhledem k délce správního řízení nemůže žalovaný argumentovat ohledně neprovedení výslechu žalobce ust. § 6 odst. 2 správního řádu. Správní orgány podle žalobce dále opomněly náležitě zhodnotit míru závažnosti trestné činnosti žalobce ve vztahu k dopadům žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť manželka žalobce se při péči o nezletilé neobejde bez jeho pomoci.
8. V reakci na poskytnutý referát právní zástupce žalobce rozvedl procesní pochybení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného, který přerušil správní řízení do skončení trestních řízení, a následně vůbec nerozhodoval o návrhu žalobce na přerušení řízení do skončení dovolacího řízení. Zdůraznil, že v předmětném případě došlo k porušení právních předpisů České republiky, jakož i mezinárodní Úmluvy o právech dítěte. Na závěr žalobce navrhl, aby soud v plném rozsahu žalobě vyhověl.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 10. 11. 2011 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Protože však bylo zjištěno, že proti žalobci je u Okresního soudu v České Lípě a dále u Okresního soudu v Děčíně vedeno několik trestních řízení, prvostupňový orgán řízení o žádosti podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu usnesením ze dne 14. 3. 2012 přerušil do jejich pravomocného skončení.
12. Dne 6. 5. 2014 vydal Okresní soud v České Lípě rozsudek č. j. 38 T 16/2011-430, jímž žalobce uznal vinným ze zločinu podplácení podle ust. § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), ve spolupachatelství podle ust. § 23 trestního zákoníku, a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody na 18 měsíců se současným stanovením zkušební doby v trvání 2,5 roku. K odvolání žalobce i státní zástupkyně pak Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 31 To 349/2014-489, zmiňovaný rozsudek Okresního soudu v České Lípě a dále rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 3 T 34/2014, jímž byl žalobce shledán vinným ze zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, za který mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, a současně stanovena zkušební doba v trvání 60 měsíců, ve výroku o trestu zrušil a znovu rozhodl tak, že se žalobci ukládá souhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let, se současným stanovením zkušební doby v trvání 5 let.
13. Po pokračování v řízení vyzval správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 2. 4. 2015 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto práva žalobce využil a dne 30. 4. 2015 prostřednictvím svého zmocněnce zaslal vyjádření, v němž mimo jiné za účelem doplnění dokazování (zejména k otázkám týkajícím se jeho soukromého a rodinného života) navrhl provedení účastnického výslechu. Současně požádal o přerušení řízení do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doby skončení řízení před Nejvyšším soudem o dovolání proti výše zmíněnému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 (pozn. soudu – ve spojení se zamítavým usnesením Městského soudu v Praze, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání).

14. Dne 6. 5. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-81684-77/DP-2011, jímž žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 17. 5. 2015 odvolání, doplněné dne 2. 6. 2015, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou, dle níž správní orgán I. stupně neprovedl žalobcem navrhovaný výslech účastníka řízení.
16. Soud si je vědom ustanovení § 169j odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 14. 8. 2017, které upravuje výslech účastníka řízení, nicméně toto ustanovení v době rozhodné pro případ žalobce neplatilo.
17. Z tohoto důvodu bylo nutné v otázce výsledku žalobce (účastníka) přiměřeně užít správního řádu. Ani ten nicméně institut účastnického výsledku přímo neupravuje (vyjma části týkající se sporného řízení), proto je možné dovodit, že povinnost vyslechnout žalobce správními orgány v době probíhajícího řízení o žádosti přímo nesvědčila. Na druhou stranu je však ve správním řízení ve smyslu ust. § 3 správního řádu správní orgán povinen vždy zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti – pakliže by tedy výslech žalobce k naplnění této povinnosti přispěl, správní orgán byl povinen jej provést. Soud proto musel zkoumat, zda je možné učiněné závěry o neprodloužení povolení k pobytu považovat za správné i s tím, že nebyl realizován výslech žalobce.
18. Jak již soud konstatoval výše, správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel zejména ze zjištěného skutkového stavu opírajícího se o rozsudky Okresního soudu v České Lípě ze dne 6. 5. 2014, č. j. 38 T 16/2011-430, Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 3 T 34/2014, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 17. 12. 2014, č. j. 31 To 349/2014-489, jimiž byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání shora vymezených trestných činů. Protože dle ust. § 44a odst. 4 věty poslední zákona o pobytu cizinců nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení, přičemž dle ust. § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgán zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byl tím bez pochyb odůvodněn závěr o nevyhovění žádosti žalobce týkající se prodloužení jeho pobytu. V této souvislosti již tedy nebylo třeba zjišťovat skutkový stav ve větší míře, neboť došlo k naplnění veškerých zákonných podmínek stanovených právními předpisy, jež v takovýchto případech shledávají další setrvání cizince na území České republiky za nežádoucí. Účastnický výslech žalobce by tudíž za této situace mohl nabýt na významu pouze ve vztahu k posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, což je předmětem další námítky.
19. V této souvislosti je třeba ještě doplnit, že pokud žalobce odkazoval na judikaturu soudů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle níž se nelze za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu spokojit toliko s minimem podkladů, soud závěry Nejvyššího správního soudu ani Ústavního soudu nikterak nerozporuje, v právě projednávané věci má však za to, že správní orgány neopřely své závěry pouze o rozsudky trestních soudů, jak namítal žalobce, ale též o zjištěné skutečnosti vyplývající především z jejich vlastní úřední činnosti a dalších listin, včetně samotné žádosti o prodloužení pobytu a výpisů z databází týkajících se pobytu cizinců, z nichž bylo vycházeno zejména při hodnocení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Uvedená skutková zjištění pak řádně shrnuly ve svých rozhodnutích, jak vyplývá z jejich odůvodnění.

20. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se nevyhovění jeho žádosti o provedení účastnického výslechu je nedůvodná. Pokud pak žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že nebyl ze strany správních orgánů poučen o svých právech, není zcela zřejmé, co měl touto námitkou na mysli, resp. jakého poučení se mu nemělo dostat. Pro úplnost soud nicméně doplňuje, že žalobce byl výzvou ze dne 2. 4. 2015 poučen o právu zakotveném v ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tj. oprávnění seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a podat k nim své vyjádření. Svého práva žalobce využil.
21. Další námitka, které se soud věnoval, se týkala posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jehož hodnocením se správní orgány dle žalobce nezabývaly.
22. Dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
23. Jak vyplývá z odůvodnění (konkrétně str. 3 a 4) prvoinstančního rozhodnutí, správní orgán I. stupně otázku dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podrobně rozvedl. Konkrétně konstatoval, že se žalobce na území České republiky nachází již od roku 2004, v současné době zde pobývá i jeho manželka a dvě nezletilé děti, proto se dá předpokládat jeho začlenění do společnosti ve vyšší míře. V důsledku rozhodnutí o neprodloužení pobytu tak skutečně může být významně zasaženo do jeho soukromého i rodinného života – na druhou stranu ale nelze vyloučit i opětovnou plnou integraci v zemi původu, kde se žalobce ostatně nacházel i v době rozhodování správního orgánu I. stupně, neboť zde má rodiče. I v případě nutnosti vycestovat pak jmenovaný může své děti, jež jsou zcela závislé na péči matky, navštěvovat prostřednictvím krátkodobých víz. Prvostupňový orgán dále poukázal na to, že rodina žalobce není na jeho osobě závislá ani ekonomicky, jelikož příjem rodiny plyne z podnikání jeho manželky na území České republiky. V porovnání s opakovaným porušením platných právních norem ze strany žalobce, za nějž byl pravomocně odsouzen, tak dle názoru správního orgánu I. stupně není rozhodnutí o neprodloužení pobytu nepřiměřené vzhledem k zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
24. Správní orgán I. stupně se tedy oproti námitce žalobce zcela nepochybně otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž ve stejném duchu jeho závěry shrnul v odvolacím řízení i žalovaný. V rovině přezkoumatelnosti je tedy uplatněná námitka zcela nedůvodná, následně však bylo třeba, aby se soud zabýval správností posouzení věci ze strany správních orgánů.

25. Nejvyšší správní soud se již otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého života cizince oproti veřejnému zájmu na trestní zachovalosti osob, jimž stát umožní na jeho území trvale pobývat, v minulosti podrobně věnoval. V rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34 (dostupném na www.nssoud.cz), tak např. konstatoval, že: „Za intenzivní zásah do práva na soukromý a rodinný život cizince lze považovat skutečnost, kdy již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. Jako hlavní alternativa se tak jeví návrat stěžovatele do Vietnamské socialistické republiky s tím, že rodinní příslušníci budou stát před volbou pouhých návštěv se stěžovatelem či trvalejšího přemístění za stěžovatelem. [...] Stěžovatel se spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jejímž objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečností takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako velmi vysokou. [...] Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“
26. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se jednalo o skutkově obdobný případ jako v právě přezkoumávané věci, přičemž jeho závěry jsou zcela přílehavé i k závěrům, které učinil žalovaný, potažmo správní orgán prvního stupně. Jak již soud konstatoval výše, žalobce byl rozsudky Okresního soudu v České Lípě ze dne 6. 5. 2014, č. j. 38 T 16/2011-430, Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 3 T 34/2014, potažmo především Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 17. 12. 2014, č. j. 31 To 349/2014-489, odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, se současným stanovením zkušební doby v trvání 5 let za spáchání zločinu podplácení podle ust. § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a dále zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Pravomocným odsouzením tak žalobce naplnil důvod pro rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého povolení k pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny ve smyslu ust. § 44a odst. 4 ve spojení s ust. § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž jak vyplývá z dikce citovaných ustanovení, není ve věci vůbec podstatné (jak žalobce nesprávně argumentoval v žalobě), že mu byl uložen „pouze“ podmíněný trest odnětí svobody, ani to, že trestní soudy nepřistoupily též k uložení trestu vyhoštění.
27. Na základě uvedeného má soud za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do rodinného a soukromého života žalobce, jeho družky a dětí považovat za nepřiměřený. Soud se ztotožnil s vyhodnocením správního orgánu I. stupně, že do soukromého a rodinného života žalobce bude sice negativně zasaženo, avšak tento zásah shledal stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí přiměřeným, neboť v daném případě je zájem na neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na opakovanou kriminální činnost žalobce nadřazen svou povahou zájmům jeho soukromého a rodinného života. Navíc žalobci nic nebrání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v tom, aby za splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců realizoval svůj rodinný život prostřednictvím jiného pobytového institutu. Dále může žalobcova rodina, která je vietnamské národnosti, se žalobcem odcestovat nebo ji žalobce může navštěvovat prostřednictvím krátkodobých víz. Námitka nedostatečného a nesprávného posouzení zásahu dopadů napadených rozhodnutí ze strany správních orgánů je tudíž nedůvodná.

28. V další námitce žalobce poukazoval na to, že správní orgán I. stupně k jeho návrhu nepřerušil správní řízení ve smyslu ust. § 64 odst. 2 správního řádu, resp. o jeho návrhu dokonce ani nerozhodl.
29. Dle ust. § 57 odst. 2 správního řádu platí, že probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, postupuje správní orgán podle § 64.
30. Dle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce.
31. Dle odst. 2 citovaného ustanovení správní orgán v řízení o žádosti přeruší řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.
32. Jak vyplynulo ze skutkových zjištění učiněných soudem, o přerušení řízení požádal žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 30. 4. 2015. Svou žádost odůvodnil tím, že v současné době probíhá řízení u Nejvyššího soudu o dovolání proti odsuzujícímu rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 (ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze), které je dle jeho názoru řízením o předběžné otázce k právě projednávanému pobytovému řízení. K tomuto návrhu se správní orgán I. stupně vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, kde na str. 4 konstatoval, že v dovolacím řízení neshledává důvody pro předběžnou otázku, neboť trestní rozsudky, jimiž byl žalobce uznán vinným, již nabyly právní moci a rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného stavu věci.
33. Hned úvodem soud poznamenává, že žalobce v žalobě pojal žádost podanou dle ust. § 64 odst. 2 správního řádu jako žádost spojenou s povinností správního orgánu řízení přerušit.
34. Ust. § 64 odst. 2 správního řádu však nelze vždy vykládat takto striktním a zjednodušujícím způsobem, neboť mohou existovat případy, kdy není žádoucí, aby bylo žádosti o přerušení řízení vyhověno. Bude tomu především tam, kde s ohledem na citované ustanovení není pro přerušení řízení reálný důvod vůbec dán – zejména je-li z postupu žadatele patrné, že se snaží toliko o průtahy v řízení, což lze vnímat jako zřejmé zneužití práva. Tento názor ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, jenž např. ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017-45 (dostupném na www.nssoud.cz), konstatoval, že: „[u]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.“

35. Obdobný názor je obsažen i v závěru č. 104 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, kde se k této problematice mimo jiné uvádí: „Jestliže tedy správní orgán shledá, že není dán žádný důvod pro přerušení řízení, zejména v případě, kdy je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmé zneužití práva, nelze řízení s ohledem na uvedené ustanovení přerušit. Opačný výklad by byl v rozporu se základními zásadami správního řízení. Ke shodnému závěru dospěl i Městský soud v Praze (rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010). V daném případě se jednalo o situaci, kdy správní orgán v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky řešil opakovanou žádost o přerušení řízení, která nebyla žádným způsobem odůvodněna a doložena. S ohledem na zjištěné skutečnosti se jevila jako zcela účelová.“
36. V právě projednávané věci se sice přímo nejednalo o opakovanou, ani neodůvodněnou žádost žalobce o přerušení řízení, na druhou stranu se však lze zcela ztotožnit s názorem správního orgánu I. stupně, že v důsledku naplnění veškerých zákonných podmínek rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu již v řízení neexistovaly pro vyhovění žádosti žádné relevantní důvody. Řízení bylo z důvodu probíhajících trestních řízení již jednou přerušeno, a to usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2012. Dále ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu přerušit řízení jen na nezbytně nutnou dobu. Tato podmínka by nebyla splněna, neboť správní řízení již nebylo nutno vůbec přerušovat. Je totiž třeba si uvědomit, že probíhající řízení o dovolání, na něž se žalobce odvolával, má toliko charakter mimořádného opravného prostředku, kterým je rozhodováno o již pravomocném odsouzení pachatele za trestné činy, a nejedná se o tedy další článek soudní soustavy, kterým by byla případná vina teprve zjišťována. Za této situace by bylo tedy zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti včleněnou do ust. § 6 odst. 1 správního řádu, kdyby měl správní orgán I. stupně vždy vyčkávat i výsledku tohoto řízení – obdobnou logikou by pak žalobce mohl požadovat přerušení řízení např. za účelem podání ústavní stížnosti či stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva – to však zcela jistě není smyslem tohoto institutu. Lze tak uzavřít, že pokud správní orgán I. stupně disponoval pravomocnými rozhodnutími o vině žalobce, jak pro závěr o neprodloužení pobytového oprávnění vyžaduje ust. § 44a odst. 4 ve spojení s ust. § 46b odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen vyhovět ani jeho žádosti podle ust. § 64 odst. 2 správního řádu, neboť přerušení řízení by v takovémto případě vedlo pouze k neodůvodněným průtahům v řízení.
37. Soud se k námitce žalobce zabýval i tím, zda mělo být formálně usnesením rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o přerušení řízení. Soud konstatuje, že na jedné straně nebylo o návrhu na přerušení řízení nijak procesně rozhodnuto, ale vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně uvedl důvody pro nepřerušení řízení v odůvodnění svého meritorního rozhodnutí, nepovažuje soud postup správního orgánu I. stupně za takovou vadu, která by podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. V závěrečné námitce žalobce žalovanému vytýkal, že se nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, především s námitkou nedostatečné konkretizace výrokové části prvoinstančního rozhodnutí.
39. Dle ust. § 68 odst. 2 části před středníkem správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. Za ty je dle ust. § 18 odst. 2 správního řádu nutno považovat jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
40. Dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
41. Jak soud zjistil z doplnění odvolání doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 2. 6. 2015, žalobce jako jednu z námitek proti prvoinstančnímu rozhodnutí uplatnil nedostatek formální stránky výroku – konkrétně chybějící údaj o místě trvalého bydliště žalobce. Tento údaj přitom skutečně ve výrokové části zmiňovaného rozhodnutí chybí, neboť osoba žalobce je zde určena toliko svým jménem, datem narození, státní příslušností a číslem cestovního dokladu. Z napadeného rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že se jmenovaný správní orgán skutečně uplatněnou námitkou nezabýval. Opomenutí žalovaného je tedy nepochybně vadou řízení v rozporu s dikcí ust. § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu vymezující rozsah přezkumné činnosti odvolacího orgánu ve vztahu ke správnosti prvostupňového rozhodnutí, resp. řízení, jež jeho vydání předcházelo. Ne každé pochybení však bez dalšího zakládá důvod pro zrušující výrok správního soudu, je proto třeba vždy posuzovat, nakolik jím mohlo dojít k zásahu do zaručených práv žalobce.
42. Z ust. § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 18 odst. 2 správního řádu vyplývá, že součástí výrokové části rozhodnutí musí být i jednoznačná identifikace účastníka, a to prostřednictvím jeho jména, příjmení, data narození, místa trvalého pobytu, popřípadě dalších údajů podle zvláštních předpisů. Je tomu zejména z důvodu, aby účastník řízení, jehož práva se zakládají, mění či ruší, nebo o němž se prohlašuje, že určitá práva a povinnosti má, anebo nemá, byl v řízení, potažmo v rozhodnutí, jímž se toto řízení končí, natolik bezpochyby ztotožněn, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou.
43. To však bylo v daném řízení nepochybně i přes chybějící údaj o trvalém bydlišti žalobce zachováno, když výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje vedle jeho jména a data narození i informaci o státní příslušnosti a především číslo cestovního dokladu, které je pro každou osobu zcela unikátní. Nemohla tedy nastat situace, že by rozhodnutí týkající se žalobce bylo možné vztáhnout na třetí osobu či naopak výsledek řízení vedeného proti jinému účastníku mohl být prisuzován žalobci (to ostatně jmenovaný ani nenamítal). Za tohoto stavu pak ani absence údaje o trvalém bydlišti nemohla nikterak zasáhnout do práv žalobce či dokonce způsobit nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Ostatně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pokud by žalobce tuto námitku v odvolacím řízení sám neuplatnil (pouze v důsledku čehož bylo třeba se jí zabývat), pravděpodobně by k ní žalovaný ve smyslu ust. § 89 odst. 2 věty poslední správního řádu ani nepřihlížel, neboť nelze mít důvodně za to, že mohla způsobit nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost. S ohledem na to soud vyhodnotil rovněž tuto námitku jako nedůvodnou.

44. Po zhodnocení veškerých námitek, jak byly vymezeny shora, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.